

El Comitè de no Intervenció, s'ha pres uns dies de vacances. Cal esperar que mentre tant la nostra causa i sortirà guanyant.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II - Núm. 77 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims

LLEIDA: divendres 13 d'agost de 1937.

Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

Els greus problemes del camp LA NOSTRA POSICIO LA REVOLUCIO AL CAMP

Aquests darrers dies, amb motiu d'haver publicat la premsa socialista catalana un projecte de decret que havia de donar normes jurídiques a la qüestió de la terra, s'havia manifestat un moviment d'alarma i de descontent en amplis sectors de la pagesia catalana.

Si aquell projecte hagués tirat endavant, s'hauria produït un conflicte les proporcions del qual no poden vaticinar-se; però segurament la greu situació que fins ara havia conegut el camp a Catalunya, no hauria fet més que empitjorar.

Sortosament, el seny s'ha imposat i el projecte ha anat a terra. I, com altres vegades, el seny, la mesura i la ponderació han correspost als homes del nostre Partit. A través de la concisió de les notes oficials que es lliuren després de cada reunió del Consell de la Generalitat, s'endevina clarament el procés de l'ocorregut. Presentat el famós i catastròfic projecte, els nostres homes de govern digueren: no! I davant d'aquella actitud resolutiva, no hi ha hagut més remei que fer reculada en el mal camí, i elaborar un nou projecte més inspirat en la realitat i en la justícia, i a hores d'ara, gràcies a la clarividència i al patriotisme dels nostres homes, es pot dir que s'ha trobat ja la fórmula transitòria, inspirada en els nostres principis, i acceptada per tots els sectors que integren el Govern de Catalunya. És de justícia consignar la brillant intervenció que en aquesta qüestió ha tingut el nostre entranyable col·lega *La Humanitat*, el qual, des de diferents llocs, però especialment des de la seva *Antena*, ha fet veure els punts més vulnerables del projecte elaborat segons modes exòtiques i ideologies fetes a molillo. Els casos que s'hi denunciaven eren per a posar alarma a tothom. Si aquell projecte hagués prosperat, adeu collites! L'agre de la terra, l'amor al tarrós s'evaporaven del nostre pagès i la perspectiva que ens esperava era per a justificar tots els pessimismes.

Nosaltres entenem molt poc en el complicadíssim problema de la terra, de manera que en les nostres reflexions al marge, ens hem de guiar únicament pel poc o molt bon sentit que tinguem. Però hi ha coses que ens semblen evidents. Una d'elles és que totes les reformes de tipus econòmic que ara es fan, de qual-sevulga ordre, i, naturalment, entre elles, la que ens ocupa, no poden tenir la pretensió de resoldre res establement, i si sols regular provisionalment els problemes, de cara a les necessitats del moment actual. Ningú no creu que cap aspecte de la producció, del treball o de la propietat, acabada la guerra, hagi de tornar a la situació d'abans. Les condicions econòmiques hauran sofert un canvi tan radical que la vida del país haurà de rebre'n la seva influència. Fins a quin punt? En quina direcció? Aneu-ho a saber. Ningú no sap el que encara durarà la guerra, fins a quin extrem haurà arribat la destrucció de les nostres energies, el desbalament dels instruments de producció, el descens de les nostres reserves i del nostre crèdit; altres tants factors essencials que imposaran brutalment les solucions a adoptar. En tals condicions, qui podria, amb una candorositat extrema, pretendre donar, ara, fórmules màgicament solucionadores, tretes dels llibres, pensades i fredament, esquematitzades per aquesta o per aquella escola política o social, un segle enllà?

La política és una ciència de realitats immediates, i no de boires i de somnis. Els doctrinaris arribats al poder són terribles i les seves pensades es paguen cares. El fanatisme es dona no sols en les religions ans en altres manifestacions de l'esperit, i cal fugir d'ell com de la pesta. No: res de fórmules fetes. Cal escoltar el geni propi de la raça, mirar atentament la realitat, i aquesta ens diu, metament, que en el moment actual el problema de la terra no ha de pagar un tribut massa car a la fantasia i a la moda, i ha de tenir, només, una solució de moment, solució

(Segueix a la 4.ª plana)

Durant un any, el camp català ha viscut al marge de tota llei.

La Llei de Contractes de Conreu, aprovada pel Parlament de Catalunya, queie en desús i al seu lloc era imposada la llei de la pistola i de la força. Els pagesos de mans fines i de rellotge de pulsera, sabien presentar-se a la masia o a la torre, en el precís moment que la collita era ensacada o que el agricultor havia tornat de mercat, amb unes centes pessetes.

Després aparegueren una altra mena d'incontrolats. Aquells que, trobant-se pròxima la collita del país, ametlles i olives, els venien sobtadament unes ganades boges de REDISTRIBUIR les terres que abandonaven una vegada recollits els fruits.

Al crit de «la terra pel qui la treballa», hi fou afegit «i els fruits pels incontrolats», i la conseqüència va ésser que els pagesos feren el ronçó per sembrar i no s'hi decidiren fins que els va semblar que l'ordre es vessluma a la rera-guarda.

El primer any de revolució i de guerra, s'ha escolat. En un poble i altre, s'han fet assajos de col·lectivitats, de redistribució, d'incautacions i s'ha robat als pagesos a ma armada i per medi de jocs de mans, en alguns Sindicats.

Els pagesos, han aguantat estòicament totes aquestes envestides, han sembrat i estan ara recollint els fruits de les seves suors.

Com cada any, a l'arribar al temps de sembrar, d'adobar i de llaurar, s'han dirigit al propietari—que en la majoria dels casos és un soci, un company—i li han demanat contribuïts amb la part a que l'obligava el contracte de mitgenca o que pagués la contribució, el cànon de rec, etc.

Amb tot i que, a primers d'any el Departament d'Agricultura, disposà que provisionalment els pagesos no devien entregar fruits ni renda a ningú, tothom sap que la gran majoria de conreadors, fent honor a la dita que: «paraula de català val tant com una escriptura», han complert els compromisos contrets i entregat als propietaris la part que els corresponia de la mitgenca, terratge o arrendament.

¡Que no es parli de coaccions, de violències exercides pels propietaris, damunt els conreadors!

Els pagesos, saben perfectament que emparant-se en la disposició d'Agricultura, no els cal pagar a ningú i que si se'ls coacciona poden acudir a les autoritats a denunciar-ho i se'ls farà justícia.

Si així i tot paguen, aquest és un fet, un mal costum si voleu, que indica que la disposició d'Agricultura no interpreta, no resol el problema català de la terra.

Al pagès català ningú li farà entendre que la finca i la masia que cultiva, siguin seus, perquè així ho disposi un Conseller. L'agricultor de l'horta de Lleida, no comprendrà per quins set sous el tros de la Partida de Fontanet, per exemple, sigui ben seu i en canvi, hagi de pagar lloguer a l'Ajuntament de la casa que habita al carrer de la Tallada o del Rosari.

Els pagesos de Catalunya són la nostra més autèntica representació racial i el seu seny els immunitza contra prèdiques exòtiques que no comprenen ni els fan feliços.

La Llei de Contractes de Conreu, en limitar el guany del propietari i reduir-lo a un quatre per cent del valor de la finca, i fixar que en els contractes d'aparceria es partiren els fruits en relació a les aportacions del conreador i del propietari

(Segueix a la 2.ª plana)